

Sygn. akt III Ca 2055/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SO Anna Hajda

Sędzia SR (del.) Łukasz Malinowski

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko D. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt I C 535/15

oddala apelację.

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia od pozwanej D. S. kwoty 61.932,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania tytułem niespłaconej kwoty kredytu wraz z odsetkami udzielonego na podstawie zawartej w dniu 10 grudnia 2010r. z (...) Spółką Akcyjną, poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej, umowy Kredytu Zrestrukturyzowanego nr (...)

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2015r. (sygn. akt VI Nc-e 49153/15) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie po rozpoznaniu sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Rudzie Śląskiej.

Pozwana po doręczeniu jej odpisu pozwu z załącznikami nie odniosła się merytorycznie do żądania pozwu, lecz poinformowała, że z tytułu umowy stanowiącej podstawę dochodzenia roszczenia w sprawie, aktualnie toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego w R. G. C. (1) pod sygn. akt Km 267/14.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem zaocznym z dnia 17 września 2015r. oddalił powództwo.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w dniu 10 grudnia 2010r. pomiędzy (...) SA Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W. a pozwaną D. S. została zawarta umowa kredytu restrukturyzacyjnego nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 59.918,50 zł, w celu spłaty wcześniejszego zadłużenia.

Zgodnie z umową kredyt miał być spłacany w 120 ratach, które były wymagalne co miesiąc począwszy od dnia 3 stycznia 2011r., a termin spłaty ostatniej raty przypadał na 3 grudnia 2020r. Oprocentowanie nominalne kredytu w pierwszych 12 miesiącach umowy wynosiło 17%, a w kolejnych 180 miesiącach 11,40%. Całkowity koszt spłaty kredytu, tj. łączna kwota odsetek naliczonych za cały okres spłaty zadłużenia powiększana o należne opłaty, wynosił 46.192,19 zł. W przypadku niedotrzymania przez dłużnika warunków umowy lub utraty przez niego zdolności kredytowej Bank zastrzegł sobie prawo m.in. do wypowiedzenia umowy. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. W razie wypowiedzenia umowy całe zadłużenie było wymagalne od dnia następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia (§ 8).

W dniu 29 sierpnia 2011r. Komisja Nadzoru Finansowego zezwoliła na utworzenie przez (...) SA Spółkę Akcyjną w A. banku pod firmą (...) Spółka Akcyjna.

W dniu 14 listopada 2012r. walne zgromadzenie akcjonariuszy (...) Spółki Akcyjnej w W. podjęło uchwałę o połączeniu tej spółki z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W., jako spółką przejmującą.

W dniu 12 kwietnia 2013r. Raiffeisen Bank (...) Akcyjna w W. wystawiła przeciwko pozwanej D. S. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...)2013r. z tytułu zawartej umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...). W dniu 31 maja 2013r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności, a Bank w dniu 15 października 2013r. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na jego podstawie do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej M. S.. Komornik ten postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013r. przekazał sprawę według właściwości do prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej G. C. (1) i sprawa ta jest prowadzona do nadal pod sygn. akt Km 267/14, z wniosku tego samego wierzyciela.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. pismem z dnia 4 listopada 2014r. powiadomiła pozwaną, że wierzytelności z tytułu umów podpisanych z bankiem zostały przeniesione na (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.. Na odwrocie zawiadomienia, zgodnie z jego treścią znajdował się szczegółowy spis sprzedanych wierzytelności, w którym ujawniono tylko jedną umowę o nr (...) z dnia 10 grudnia 2010r.

W dniu 8 października 2014r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jako jedyni (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w W., dokonali zmiany umowy tej spółki w ten sposób, że (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. jako komandytariusz wniosła do spółki komandytowej wkład niepieniężny w postaci wymagalnych a dotychczas niespłaconych wierzytelności pieniężnych wynikających z umów kredytowych, których jest stroną.

W dniu 24 października 2014r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa zawarła z powodem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. umowę o świadczenie w miejsce wykonania i przeniosła na powoda przysługujące jej wierzytelności.

W dniu 9 stycznia 2015r. powód wystawił wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym oświadczone, że fundusz nabył wierzytelność wobec pozwanej D. S. z tytułu umowy nr (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazując na obowiązki dowodowe z art. 6 k.c., stwierdził, że powód przedstawił, w celu wykazania swego roszczenia, umowę kredytu restrukturyzacyjnego o nr (...), bankowy tytuł egzekucyjny z postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności, a także zawiadomienie (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. o dokonanej przeniesieniu wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda i wydruki z załączników do umów o przeniesieniu wierzytelności dotyczą natomiast umowy o innym nr, tj. (...). Sąd wskazał,

że numer ten nie pokrywa się z numerem złożonej umowy, jak i nie wynika z jej treści, jak również z pozostałych złożonych w sprawie dokumentów nie wynika by były to tożsame umowy.

Nadto przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że na podstawie umowy kredytu nr (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności i na podstawie tego tytułu zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. Zaznaczyć przy tym należy, że postępowanie to toczy się nadal i to z wniosku tego samego wierzyciela, tj. (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W..

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że strona powodowa nie wykazała zasadność swojego żądania. Sąd stwierdził, że złożone w sprawie dowody nie są spójne i nie pozwalają na dokonanie na ich podstawie jednolitych ustaleń w sprawie. W szczególności powód nie wykazał w należyty sposób, że przysługuje mu uprawnienie do dochodzenia roszczenia na podstawie dołączonej do pozwu umowy, tym bardziej, że aktualnie toczy się z tego tytułu postępowanie egzekucyjne i należności są egzekwowane od pozwanej przez komornika sądowego. Nadto, wobec rozbieżności pomiędzy złożonymi w sprawie dokumentami a twierdzeniami pozwu jak i treścią wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, nie jest możliwe zweryfikowanie wysokości dochodzonego w pozwie roszczenia, w tym wysokości kapitału, prawidłowości naliczania odsetek oraz wszelkich kosztów dochodzonych obok należności głównej.

Sąd uznał, że powód był zobowiązany do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń gdyż jako strona wywodząca ze swych twierdzeń skutki prawne ma obowiązek wykazania swoich racji.

Na marginesie, Sąd wskazał, że wydanie wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. oddalającego powództwo, pomimo, że strona pozwana nie odniosła się merytorycznie do żądania pozwu albowiem poinformowała jedynie Sąd, że na podstawie dołączonej do pozwu umowy toczy się już postępowanie egzekucyjne, miało podstawę w art. 339 § 2 k.p.c., gdyż Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie w jakim Sąd oddalił powództwo co do kwoty 52.548,88zł tytułem kapitału kredytu wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz w odniesieniu do orzeczenia o kosztach procesu.

Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to skutecznego nabycia względem pozwanej wierzytelności wynikającej z umowy kredytu zrestrukturyzowanego jakim jest Kredyt Restrukturyzacyjny z dnia 10.12.2010r., co stoi w sprzeczności z przedłożoną do pozwu dokumentacją.

Nadto zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 230 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i pominięcie okoliczności, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały przyznane przez stronę pozwaną w sposób konkludentny wobec niekwestionowania ich przez pozwaną w toku procesu; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c. poprzez zignorowanie przez Sąd I instancji środków dowodowych w postaci wydruków z wykazów wierzytelności sporządzonych w formie elektronicznych załączników do umowy zmiany umowy spółki komandytowej z dnia 08.10.2014r. zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. (Bank (...)), a (...) Sp. z o.o. Sp. k. (Spółka Komandytowa) oraz od umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24.10.2014r. zawartej pomiędzy Spółką Komandytową a powodem, podczas gdy z przedłożonych środków dowodowych wynikają fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w tym zwłaszcza, okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanej przysługującej pierwotnie (...) SA Spółka Akcyjna (poprzednikowi prawnemu Banku (...)), a wynikającej z Umowy kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r.; art. 232 zdanie 1 k.p.c., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a to nie wykazał że nabył wierzytelność wobec pozwanej, wynikającą z niewywiązania się strony pozwanej ze zobowiązania kredytowego wobec Banku (...) (następcy prawnego Banku (...)) S.A. Spółka Akcyjna), którego źródło stanowi umowa kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r., na mocy zawartej w dniu 24.10.2014r. ze Spółką Komandytową umowy o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), którą to umową Spółka

Komandytowa zwolniła się ze zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. poprzez przelew wierzytelności przysługujących Bankowi (...), które zostały wniesione aportem do Spółki Komandytowej na podstawie umowy zmiany umowy spółki komandytowej z dnia 08.10.2014r., a co za tym zasadności żądania dochodzonego w niniejszym procesie, podczas gdy powód zaoferował w sprawie wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci: a) umowy Kredytu Restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r. (Umowa Kredytowa) wykazującej treść stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwaną z wierzycielem pierwotnym ((...)) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce), wysokość zadłużenia pozwanej objętego restrukturyzacją oraz prawa i obowiązki stron; b) bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 12.04.2013r. ((...)) wraz z postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej, I Wydział Cywilny w dniu 31.05.2013r. (sygn. akt I Co 1617/13) w przedmiocie nadania (...) klauzuli wykonalności (Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności), jakie udowadniają wysokość zobowiązania strony pozwanej na dzień wystawienia (...), jego wymagalność oraz dowodzą okoliczności przerwania przez poprzedników prawnych powoda biegu terminu przedawnienia roszczeń; c) umowy zmiany umowy spółki komandytowej z dnia 08.10.2014r. wraz z wydrukiem z wykazu wierzytelności sporządzonego w formie elektronicznego załącznika do tej umowy, umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24.10.2014r. wraz z wydrukiem z wykazu wierzytelności sporządzonego w formie elektronicznego załącznika do tej umowy, odpisu pełnego (...) Bank (...) S.A., odpisu pełnego KRS (...) Spółka Akcyjna, odpisu (...) sp. z o.o. w W., odpisu (...) sp. z o.o. sp. k., postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 23.09.2011r. sygn. sprawy WA.XII NS-REJ.KRS/(...) z poświadczeniem notarialnym zgodności odpisu z oryginałem Repertorium A nr 12123/2011, wyciągu z Decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29.08.2011r. (...)/ (...)(...) z poświadczeniem notarialnym zgodności odpisu z oryginałem Repertorium A nr 1714/2011 na dowód skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanej, której źródło stanowi umowa kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r., na okoliczność skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanej oraz jej wysokości na dzień rozliczenia Portfela wierzytelności; d) podpisanego wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu (...) z dnia 09.01.2015r. (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego) wykazującego istnienie oraz obowiązek spełniania świadczenia przez stronę pozwaną, a także nabycie przez stronę powodową dochodzonej wierzytelności; e) pełnomocnictwa do podpisywania wyciągów z ksiąg rachunkowych powoda wraz z dokumentami potwierdzającymi umocowanie osób podpisujących pełnomocnictwo; f) pisma z dnia 04.11.2014r., jako dowód zawiadomienia pozwanej o zmianie wierzyciela oraz wezwania strony pozwanej do dobrowolnej spłaty zadłużenia które to dokumenty i środki dowodowe potwierdzają zarówno istnienie po stronie pozwanej zobowiązania, którego źródło stanowi Umowa Kredytowa, jego wymagalność i wysokość, jak też skuteczne nabycie wierzytelności przez powoda; art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a nadto wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosków nielogicznych, sprzecznych z tym materiałem co przejawia się tym, że: a) Sąd I instancji całkowicie pominął przy orzekaniu środki dowodowe w postaci wydruków z wykazów wierzytelności sporządzonych w formie elektronicznych załączników do umowy zmiany umowy spółki z dnia 08.10.2014r. oraz do umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24.10.2014r. podczas gdy z przedłożonych środków dowodowych wynikają fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w tym zwłaszcza, okoliczność nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanej, wynikającej z umowy kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r.; b) Sąd I instancji bezzasadnie przyjął, że powód nie wykazał skutecznego nabycia wobec pozwanej wierzytelności wynikającej z niewywiązania się strony pozwanej ze zobowiązania kredytowego, którego źródło stanowi Umowa Kredytowa, pomimo faktu, że gdyby nie doszło do skutecznego przeniesienia praw na powoda, to nie dysponowałby on danymi pozwanej oraz składanymi w postępowaniu dokumentami, na podstawie, których dochodzi roszczenia; c) Sąd I instancji nie uwzględnił mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 09.01.2015r. dla wykazania zasadności roszczenia powoda w sytuacji gdy z jego treści wynika jednoznacznie wysokość nabytej przez powoda wierzytelności, a nadto konkretyzuje on także podstawę zobowiązania; art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie pełnego, wyczerpującego przytoczenia podstaw dokonanego rozstrzygnięcia, w szczególności przyczyn pominięcia przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego w postaci wydruków z wykazów wierzytelności sporządzonych w formie elektronicznych załączników do umowy zmiany umowy spółki z dnia 08.10.2014r. oraz do umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24.10.2014r., a jedynie enigmatyczne i zdawkowe stwierdzenie, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, w szczególności nie przedstawił dowodów przejścia

uprawnień przysługujących Bankowi (...) na powoda; art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w efekcie oddalenie powództwa w sytuacji, kiedy przepis ten przewiduje domniemanie prawdziwości twierdzeń strony powodowej, gdyby zatem Sąd w sposób prawidłowy ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, dałoby to podstawę do uwzględnienia żądania powoda.

Nadto zarzucił błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego niniejszej sprawy, tj. zaniechanie przez Sąd I instancji dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, w zakresie nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanej, wynikającej z umowy kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r.. będące wynikiem błędnej oceny i bezzasadnego pominięcia części materiału dowodowego, a to środków dowodowych w postaci wydruków z wykazów wierzytelności sporządzonych w formie elektronicznych załączników do umowy zmiany umowy spółki z dnia 08.10.2014r. oraz do umowy świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24.10.2015r., a w efekcie powyższego nieustalenie przez Sąd Rejonowy, że powód nabył wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 10.12.2010r., na mocy zawartej w dniu 24.10.2014r. ze spółka (...) Spółka z o.o. Sp. k. (Spółka Komandytowa) umowy o świadczenie w miejsce wykonania (datio in solutum), którą to umową Spółka Komandytowa zwolniła się ze zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. poprzez przelew wierzytelności przysługujących Bankowi (...), które zostały wniesione aportem do Spółki Komandytowej na podstawie umowy zmiany umowy spółki komandytowej z dnia 08.10.2014r.

Na tych podstawach wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 40.173,10zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z uiszczoną opłatą skarbową od pełnomocnictwa; umorzenie postępowania w zakresie kwoty 12.375,78zł oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że z art. 328 § 2 k.p.c. wynika, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych uzasadnienia wyroku koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy powinny być poczynione ustalenia faktyczne. Sąd pierwszej instancji zobowiązany jest do wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007r., V CSK 115/07). Uchybienie Sądu w tym zakresie, następuje jedynie w sytuacji, gdy uzasadnienie wyroku zawiera jedynie opis poszczególnych elementów stanu faktycznego, bez wniosków z nich wynikających i bez dokonanego ustalenia stanu faktycznego istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999r., II UKN 437/98; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 1951r., C 154/51, OSN 1952, Nr 3, poz. 69).

Uwzględniając powyższe, nie sposób zgodzić się z twierdzeniami powoda, iż Sąd Rejonowy nie wskazał motywów nieuwzględnienia roszczenia powoda, gdyż w sposób jednoznaczny Sąd ten wskazał, że podstawą oddalenia powództwa była niespójność numerów umowy kredytowej wskazanej w umowie z dnia 10 grudnia 2010r. i wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 9 stycznia 2015r., niezależnie od tego, że wskazane w

nim zadłużenie pozwanego nie korzysta z mocy dowodowej określonej z art. 244 § 1 k.p.c. a to wobec treści art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2014r., poz. 157 z późniejszymi zmianami), a jako dokument prywatny, wykazuje wyłącznie, że osoba go podpisująca złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty. Jednakże wobec zarysowanej powyżej rozbieżności, zbędna stała się dalsza analiza waloru dowodowego tego dowodu.

Również niezasadny był zarzut naruszenia art. 233 k.p.c.

Przepis art. 233 k.p.c., którego naruszenie zarzucił powód, odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Powód, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu oceny zaoferowanych przez powoda dowodów.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwiać się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania

realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę poczynioną przez Sąd Rejonowy, że powód nie wykazał w sposób należyty przejścia na jego rzecz uprawnień wynikających z umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...) z dnia 10 grudnia 2010r. Wskazać bowiem należy, że powód wskazał, że dochodzone przez niego roszczenie wynika z umowy (...) z dnia 10 grudnia 2010r. Pomimo identyczność dat zawarcia umowy jak również strony zobowiązanej (kredytobiorcy – pozwanej), nie sposób jednak uznać, że na podstawie tych dwóch informacji można było stwierdzić tożsamość tych umów. Nawet jeżeli powód dokonał zmiany numeru umowy, dla celów jedynie mu wiadomych, winien tą okoliczność wykazać, zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. Tymczasem, przedłożone przez niego dokumenty nie wykazują, w żaden sposób ani tożsamości tych umów, ani też okoliczności powołanych przez powoda, a to że nastąpiła zmiana numeracji umowy. Nie było zatem podstaw do stwierdzenia tych okoliczności w sposób konkludentny na podstawie art. 230 k.p.c.

Wskazać nadto należy, że na podstawie tytułu egzekucyjnego odnoszącego się do roszczeń wynikających z umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...) z dnia 10 grudnia 2010r. toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Rudzie Śląskiej G. C. (2) pod sygn. akt Km 3000/13. Również ta okoliczność poddaje przynajmniej w wątpliwość, aby powód nabył roszczenie z tego stosunku umownego.

Uznać zatem należało, że w okolicznościach niniejszej sprawy, powód nie wykazał, że nabył konkretną wierzytelność wobec pozwanej od (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W. (jako następcy prawnego (...) Spółki Akcyjnej w W. utworzonego przez (...) SA Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W.).

Wobec okoliczności, że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, a wyrok oddalający powództwo w części, był wyrokiem zaocznym, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd jest jednak zawsze zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego, twierdzenie powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu.

W świetle zatem tego co wskazano powyżej, Sąd Rejonowy zasadnie oddalił powództwo.

Z tych względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda